

De ‘School of the Wisdom’

– Radha Burnier

In 1922 werd er een voorstel gedaan om een School te vestigen in Adyar waarvan de programma’s zouden trachten een dynamische synthese van alle aspecten van filosofie, religie, wetenschap, literatuur en kunst te ontwikkelen. Annie Besant besliste dat het werk gebaseerd moest zijn op het centrale principe dat alle menselijke activiteit een evoluerende expressie is van het Ene leven. Leerlingen uit verschillende landen moesten de gelegenheid krijgen te luisteren naar deskundigen over deze onderwerpen, te studeren in de Adyar Bibliotheek, teksten te schrijven en deel te nemen aan discussies.

De school werd Brahmavidya Ashrama genoemd, een naam die praktisch hetzelfde betekent als ‘School van de Wijsheid’, waarbij het woord *ashrama* suggereert dat de leerlingen gewoonlijk in Adyar zouden logeren. De opening van de school vond plaats in 1926 in de verwachting dat goed opgeleide jonge mannen en vrouwen, naarstig op zoek naar kennis en bereid om een eenvoudig leven te leiden, uit alle afdelingen van de Theosophical Society (hierna: TS) ter wereld naar Adyar zouden komen. De programma’s hadden enige tijd succes en daarna zakte het in.

In 1926 werd er in *The Theosophist* ook een rapport gepubliceerd van de nationale voorzitter van de Duitse afdeling, de heer Axel von Fielitz-Coniar, over een School of the Wisdom die in 1921 Darmstadt in Duitsland gehouden was, in tegenwoordigheid van Rabindranath Tagore, waar graaf Hermann Keyserling als tolk optrad. Daarin stond dat het effect van de voordrachten zo groot was dat velen die elkaar voor het eerst ontmoetten, onmiddellijk zielsverwantschap ontdekten; en dat je je niet voor kon stel-

len wat de School van de Wijsheid betekende voor het spirituele leven van Duitsland. Graaf Keyserling verklaarde: 'Ik ben niet van plan een groep discipelen voor mijzelf op te leiden, integendeel, mijn wens is ieder van hen op te leiden om zijn eigen leider en gids te zijn.'

Alleen in het licht van het Eeuwige kunnen schijnbaar losstaande en gefragmenteerde verschijnselen en gebeurtenissen waarlijk begrepen worden.

De tegenwoordige School van de Wijsheid te Adyar is het gevolg van bovenstaande inspanningen, en werd nieuw leven ingeblazen onder leiding van de toenmalige president van de TS, C. Jinarajadasa. Aan de Engelse benaming werd de voorkeur gegeven, maar de doelstellingen en idealen waren dezelfde als voorheen. Toen Annie Besant over dit onderwerp van de School sprak in 1926, noemde zij verscheidene punten die ook vandaag nog relevant zijn. Ten eerste verhelderde zij het doel van de studie die ondernomen diende te worden. Wat zouden de bestudeerders er kunnen zoeken? Het antwoord wordt gesuggereerd door de naam van de School zelf. Wijsheid komt tot diegenen die het Eeuwige zoeken en die een glimp opvangen van het Goddelijk Plan, want het 'verlicht het hele gebied van het ontplooiën van goddelijkheid' door de processen van manifestatie. Zoals *Aan de voeten van de Meester* ons meldt: 'Wanneer een mens dat eenmaal heeft ingezien en het werkelijk kent, dan kan hij niet nalaten ervoor te werken en zichzelf ermee te vereenzelvigen, omdat het zo groots, zo mooi is.'

Alleen in het licht van het Eeuwige kunnen schijnbaar losstaande en gefragmenteerde verschijnselen en gebeurtenissen waarlijk begrepen worden. Maar daar het Goddelijk Plan niet geanalyseerd en ingeschat kan worden door het eindige verstand, moet het uit zijn eigen periferie breken. Dr. Besant vestigde de aandacht op de aloude leerstelling dat de enige kennis die onderwezen kan worden de lagere kennis of *apara vidya* is, te leren door middel van het denkvermogen en het intellect. Een leraar kan een rol spelen op dit niveau. De hogere kennis of *para vidya* is het licht dat het lagere kennisgebied verlicht. Het kan niet aangeleerd worden en wordt alleen verworven wanneer kennis gepaard gaat met het opgeven van een afgescheiden zelf, geïmpliceerd in de deugd van devotie. Dan straalt het licht van binnenuit.

De bestudeerder die streeft naar wijsheid moet het talent ontwikkelen om van binnenuit te kijken en niet als buitenstaander. Dit betekent het ontwikkelen van een hogere eigenschap die van binnenuit kijkt en die daarom intuïtie genoemd wordt, inzicht of *buddhi*. Het normale denkvermogen kijkt van buitenaf naar de hele levensbeweging als betreft het afzonderlijke 'voorwerpen' en mist daardoor het begrip dat nodig is voor de synthese en het verenigen van schijnbaar onharmoonische elementen in een Eenheid. De theosofie zegt dat de levenskracht van binnen naar buiten werkt, zowel op het individuele als op hogere niveaus. Alle uiterlijke actie heeft haar wortels in een innerlijke toestand. Studie in de School van de Wijsheid zou gericht moeten zijn op het stimuleren van de latente eigenschap van intuïtief bewustzijn dat de diepe relatie waar-

neemt van het innerlijke met het uiterlijke, van het vele met het Ene.

De School van de Wijsheid is bedoeld om een kraamkamer te zijn van waaruit generaties theosofische doorgevers zouden groeien, die de beste eigenschappen van het denkvermogen en het hart in zich verenigden. Zij zouden dan het respect of althans de aandacht van de wereld verwerven. Zulke boodschappers, begiftigd met een open denkvermogen, zouden zich onthouden van enige controversen, waarbij ze slechts wat zij begrijpen te berde brengen als de basis voor verdere discussies door intelligente mannen en vrouwen.

Studenten die de school verlieten werden aangemoedigd soortgelijke minischolen te stichten in hun eigen regio's en zelfs loges. Zo'n uitbreiding heeft tot op zekere hoogte plaatsgevonden. De EFTS (Europese Federatie van de Theosophical Society) leidt een School voor de Wijsheid in Nederland, op het ITC (Internationaal Theosofisch Centrum) in Naarden. De West Afrikaanse sectie heeft ook een mini School voor de Wijsheid in Accra, Ghana. In Krotona, Californië en op het Springbrook Centre in Australië zijn Scholen voor Theosofie, wat een ander woord is voor Wijsheid. Ofschoon ze geografisch ver van elkaar verwijderd zijn, kunnen hun gedeelde doelstellingen en studieaanpak hen in de geest integreren. De gemeenschappelijke doelstellingen zijn: het stimuleren van intuïtieve waarneming die het innerlijk en het uiterlijk verbindt; een gezichtspunt dat de gebeurtenissen in de wereld van tijd samenbrengt in een synthese die gevoed wordt door openheid jegens de sfeer van het Eeuwige; en energie om te communiceren op een wijze die kennis doet smelten met devotie door geen

tegenstellingen op te roepen maar uit te dagen tot onderzoeken met het vermogen om verlichting van binnenuit te bereiken.

De onmenselijke mens

Een schokkend nieuwtje, te lezen in een recent nummer van *The Guardian Weekly* (22-28 april 2005), vertelt ons over de handel in menselijke embryo's. Ze worden gebruikt om lotions, crèmes en injecties te maken om vooral vrouwen te misleiden zodat ze gaan geloven dat zij kunnen verjongen en nieuwe charme en aantrekkelijkheid kunnen verkrijgen. Al heel lang worden drachtige dieren geslacht om het bijgeloof te bevorderen dat hun embryo's materiaal verschaffen dat schoonheid en glans aan de huid geeft. Ongetwijfeld is ervoor gezorgd dat het lekker ruikt en aantrekkelijk verpakt is. Nu zijn er ook menselijke embryo's op de markt. Stamcellen in menselijke embryo's, wordt nu gezegd, zijn superieur materiaal voor 'verjongingsinjecties' en embryonale therapie, omdat zij zich misschien beter aanpassen en veranderen in de juiste soort weefsel dan cellen die uit dierlijke embryo's gehaald worden.

Deze handel in embryo's stimuleert verschillende duistere praktijken. Er bestaat een ondoorzichtig systeem voor het transport van ingevroren embryo's naar landen waar ze bij de wet verboden zijn. Men zegt dat tegenwoordig de meeste ervan naar Rusland gaan, en dat elke foetus bijna 10.000 Amerikaanse dollars opbrengt. Artsen zonder scrupules willen geld verdienen door abortussen na de toegestane 12 weken zwangerschap uit te voeren, want hoe ouder de embryo's, hoe effectiever ze zouden zijn. Frauduleuze artsen zijn niet ongenegen te verklaren dat het om medische redenen noodza-

kelijk is dat de abortus in een laat stadium verricht wordt. Arme of hebzuchtige vrouwen zijn bereid te wachten en de abortus in een laat stadium te laten verrichten – allemaal voor geld. Waarschijnlijk weet geen van de cliënten in deze schoonheidsklinieken wat er bij hen ingespoten wordt; begerig naar bewonderende blikken riskeren zij dat er zieke cellen die dodelijke virussen in zich dragen, hun lichaam binnendringen. Mensen die cosmetica kopen weten ook meestal niet wat zij op hun gezicht smeren en welk bloedvergieten en onwettige operaties er toegepast worden bij het vervullen van hun door ijdelheid ingegeven wensen. Misschien kan het ze niet schelen.

Wij mogen niet verwachten dat een beer of een aap zich gedraagt op een andere manier dan een beer of een aap. Alles in de natuur lijkt, zelfs volgens een aantal biologen van naam, een vaag bewustzijn te hebben, misschien wel ingebouwd in de genen, over wat het zou moeten zijn. Daarom komt er alleen een duif uit een duiven-ei en een dennenboom uit een dennen-appel. Jammer genoeg blijft de mens niet onveranderlijk trouw aan zijn aard, waartoe zelfs de beer of de aap in staat is. De *mens* is vaak *onmenselijk*. Zowel de woorden ‘menselijk’ als ‘onmenselijk’ zijn ontstaan uit hetzelfde menselijk brein, hetgeen suggereert dat er inderdaad bewustzijn van enig onderscheid aanwezig is in zijn bewustzijn, maar dit blijft op de achtergrond.

Opzettelijke wreedheid, het genoegen scheppen in het lijden van anderen en allerlei soorten morele aberraties worden door veel mensen beschouwd als verwerpelijk en schandelijk. Toch worden er in de moderne wereld steeds nieuwe manieren uitgevonden om verval van de menselijke staat tot een mo-

reel verworden conditie, waarin noch de onschuld van het dier noch het mededogen van de menselijke natuur aanwezig is, teweeg te brengen.

Hoe diep kunnen mensen zinken? Een berichtje in *The New York Times* geeft wat mogelijkheden aan. Op internet is er een website waarop men kan jagen en schieten met afstandsbediening. Mensen in verafgelegen delen van de wereld hebben ingetekend en betalen om te jagen in luchtgekoeld comfort, ongehinderd door muskieten en vliegen, waarbij ze ontsnappen aan het ongemak van het reizen naar oerwouden en wildernissen. Met een muisklik kunnen ze een hert of een zebra het leven ontnemen en dit bekijken op het scherm voor zich. Een jachtgeweer ter plaatse, dat gericht is op een plaats waar het dier naartoe gelokt wordt, een schot en met de computermuis in zijn hand smaakt iemand het genoegen van bloedvergieten en van de hele spanning die hoort bij ‘jagen’!

Met deze geraffineerde en kunstmatige middelen om onze ijdelheid te bevredigen of ‘vermaak’ te bereiken, wil de zogenaamde wetenschap verder bewijzen dat veel van de gevarieerde schepsels van de natuur geen pijn voelen en er geen recht op hebben met vriendelijkheid en respect behandeld te worden. Krabben en kreeften worden levend in kokend water gegooid, en een ‘geleerde’ professor heeft zelfs verklaard dat levend gekookt worden hun welzijn niet in gevaar brengt! Dat wetenschappelijk onderzoek gedaan kan worden om van tevoren vastgestelde resultaten te bepalen is algemeen bekend geworden sinds reusachtige tabaksbedrijven knappe wetenschappers in dienst namen om door hun onderzoek te bewijzen dat tabak onscha-

delijk is. Op dezelfde manier vinden landen waar men de visserij belangrijk acht het gemakkelijk om onderzoekers in dienst te hebben die verklaren dat ongewervelden geen pijn voelen. Ze kronkelen en draaien misschien met hun lichaam, maar dat is maar een reflex en betekent niet dat ze pijn lijden!

Hoe kan iemand weten welke pijn of welk genot een ander ervaart? Degene die lijdt kan er misschien wel over praten, maar de luisteraar kan zich de pijn slechts voorstellen maar niet voelen.

Wanneer als het lijden levende wezens betreft die geen voor ons begrijpelijke

taal kunnen spreken, en als mensen te gevoelloos zijn om een poging te doen om te achterhalen wat die wezens voelen en tot uitdrukking brengen, dan kunnen de mensen zich wel van alles inbeelden, zelfs dat het welzijn van het dier verbonden is met zijn lijden.

Zijn er diepere diepten van verworping waartoe de slimme mens die genot en winst najaagt zich kan verlagen? Wat kunnen wij doen om deze neergang te kenteren?

Uit: *The Theosophist*, juni 2005
Vertaling: A.M.I.

Waar we ook kijken in de natuur,
zien we bewijzen van een
kunstzinnige uitbundigheid
die ver uitstijgt boven
de nuttige overlevingswaarde.

Raynor C. Johnson